

Društvo coklarjev

Po zapisih Antona Žerjava

Društvo coklarjev "Cokelburg" je bilo na Murovi ustanovljeno leta 1934 na pobudo nekaterih članov društva pipčarjev. Ti so se zbirali v restavraciji pri Tancarju. Martin Tancar, posestnik, gostilničar, pevovodja in dolgoletni organist v jeseniški cerkvi, je bil leta 1905 ustanovitelj tako imenovanega kluba pipčarjev. Najprej so nabavili zadostno količino lesenih okroglih in raznobarnih pipcev (žepni nožek) in izvolili odbor: predsednika, tajnika in blagajnika pipčarjev. Potem so se domenili o vpisnini, članarini in denarni kazni za pozabljeni pipec. Tako se je v klubu nabralo dovolj denarja za enkrat ali dvakrat letno srečanje članov nekje v naravi.

Člani društva coklarjev z Murove so pri vpisu dobili miniaturne coklice, ki so jih kot spominek izdelovali pri Višnarju. Bile so rdeče barve, modro obrobljene in poslikane z motivi majhnih belih rožic. Ko so se člani tega društva dnevno srečevali, so si morali pokazati te coklice ali pa v blagajno plačati kazen (20 par in več). Kdor jih ni imel pri sebi, je moral plačati kazen. Zanimivo je, da sta nekoč dva člana prinesla kazen celo iz Beograda, kamor sta šla na izlet. V lepi leseni šatulji na ključ se je največ denarja nabralo ob nedeljah, ker so običajna oblačila zamenjali z "ta k mašnjimi" oblekami in coklice ponavadi pozabili vzeti s seboj. S tako zbranim denarjem so organizirali kakšen izlet

Višnarjeve coklice
(Last Danice Podlogar)

ali pa šli na gasilsko veselico. Večje družabno srečanje s pohodom je bilo na visokogorski kmetiji Pri Zakamnik nad Plavškim Rovtom, ki so ga organizirali predsednik društva Anton Žerjav, tajnik Franc Rupnik in blagajnik Feliks Legan. Spredaj je Janez Pogačar "Škafarjev" nosil klubski znak – velike izrezljane planšarske cokle na drogu z napisom "Klub murovskih coklarjev, ustanovljen leta 1934", za njim so stopali ustanovitelji kluba in muzikanti (Jaka Beden s harmoniko, Drago Krčelj z violino in Jože Razinger s kitaro). Za njimi so stopali ekonomski s trideset litrsko pletenko vina z dvema ročajema in ostali. Na dvorišču Zakamnikeve hiše jih je pozdravila mama s pletenko domačega žganja. Muzikanti so kar na večstoletni hruški zaigrali takrat zelo popularno avstrijsko polko in ples se je lahko začel. Ker je bil to že jesenski čas, je bil hkrati tudi zadnji pohod coklarjev. Kasneje so se zbirali po hišah članov in še naprej pridno nabirali denar.